

скоро бѣше поправяна, погледа му веднага падна върху една рендосана дъска, белѣзана съ първоначалнитѣ букви отъ името му. Сърдцето му удари силно. Той се взрѣ внимателно, и дори се помъчи да си спомни кога точно и съ какъвъ ножъ бѣше издѣлбалъ тѣзи следи на гимназиалната суета. Той удари съ бастуна си по вратата, отмѣсти се назадъ и погледна нагоре. Небето бѣше синьо, толкова синьо, че започна да го боде по очигѣ. „Кой ли ще излѣзе?“ — помисли си той. Ще го посрещнатъ радостно, ще се чудятъ какъ да му угодятъ, ще го зяпатъ страхопочитателно и ще го слушатъ удивени и захласнати... Спомва си, какъ нѣкога баща му посрещаше нѣкое пършиво финансово чиновниче и какъ всички вкжщи благоговѣха предъ гумената му яка... А той е инженеръ, съ положение, важенъ и богатъ... Удари още еднажъ съ бастуна си — настоятелно, нервно — и се услуша. Задъ вратата прошумолъ рокля, една млада, малко разчорлена жена се подаде навънъ и очудено се вторачи.

— Тука ли е кжщата на Никола Хаджийски?

— Тука е... Тази е... — Отвърна смутена жената, притвори ненадейно и хукна къмъ кжщи. „Снаха“. — Помисли си инженера. — „Съ какви сини очи“.

И докато подреждаше краткитѣ впечатления отъ младото лице, вратата се откряна. Една преминала жена, съ тъменъ сукманъ, съ сива престилка и черна шамия го измѣри съ малкитѣ си очички.

— Добъръ день како, — обади се той полуусмихнатъ и малко сконфузенъ.

— Деверьо!... Марине!... — Извика жената, като му хващаше нежната но здрава ръка, — Господи, света Богоричке!... Гледамъ, гле-